
Natálka a Knoflíček

Otilie K. Grezlová

V pátek byl v útulku nějaký cvrkot. Paní Hanka nevěděla, kam dřív skočit, jak děvčatům sdělila. Zdržela ji dvě štěňata, našla je ráno v krabici u vrat do útulku.

„Jejda, jak to může někdo udělat?“ vykřikla děvčata. „Kdo je sem dal? A proč?“ ptala se jedna přes druhou.

„Víte co, vy moje dobré víly? Já vám teď dám čtyři hodné malé pejsky, každá povedete dva. Já se musím ještě o ta mrňata postarat, byl tady taky veterinář, a tak jsem hodně věcí nestihla. Potom rychle vyčistím kotce a přijdu za vámi a všechno vám povím, ano?“ Ani nečekala na souhlas a uháněla, až se jí za patami prášilo. Vzápětí byla zpátky, v každé ruce dvě vodítka s dvěma psy. „Myšku a Bibinku znáte, tohle je Tajtrlík a s růžovým vodítkem Sněženka. Chvilí se s nimi projděte, pak je odepněte z vodítka a házejte jim hračky. Když je přivoláte, poslechnou. Kdyby něco, tak zazvoňte na zvonek u vrat a já jsem hned u vás, ano?“ A už byla pryč.

Děvčata chodila s pejsky po louce, paní Hanka měla pravdu, byli hodní. Natálka se loudala za nimi, ale v takové vzdálenosti, aby si s kamarádkami mohla povídat. Samozřejmě hlavním bodem debaty byla nalezená štěňata. Holčičky se o tom bavily tak vášnivě, až se sa-

mým zaujetím zastavily, a Natálka si neuvědomila, že stojí vedle nich a Bibinka jí očichává botu. Když to zjistila, ztuhla jako solný sloup.

„Tak co?“ zeptala se potouchle Sofinka.

Natálka se zamyslela a pozorovala Bibinku. Koneckonců zdrhnout můžu vždycky, říkala si. Bibinka skončila s očicháváním a praskla sebou na záda, tlapky vytrčené do vzduchu.

„Co se jí stalo?“ vyděsila se Natálka.

Sofinka s Gábinkou se rozesmály. „Vůbec nic, jen chce, abys ji hladila po bříšku. Važ si toho, má k tobě důvěru.“

„Holky,“ zaprosila Natálka, „nemohly byste místo mě?“

„Jasně,“ přikývla Sofinka a hned se sehnula, aby pejska pohladila a pošimrala. To je úspěch, říkala si, že Natálka s pláčem neutíká pryč. Naopak bedlivě pozorovala, jak kamarádky házejí pejskům míčky, a všechny tři se smály, že i když hodily čtyři míčky, psi se rozběhli jen za jedním. Zkrátka a dobře všichni chtěli právě ten jeden. Který pes ho ukořistil, ten s ním utíkal a ostatní tři za ním. Sofinka hodila další míček, psi se zarazili a všichni se za ním vrhli. Ten, který měl míček v tlamě, ho pustil, protože zase chtěli jen ten jeden. Smíchu tu bylo dost.

„Napadá tě něco?“ zeptala se Sofinka Natálky.

„Zatím ne, jen se dívám, abych věděla. Neboj, obrázek bude,“ pravila zamýšleně Natálka, zaujatá pohybem psů. Sama žasla, že jí pohled na psy už nijak moc nevadí.

„Výborně, děvčata, já věděla, že se na vás můžu spolehnout. Tihle čtyři psi jsou zrovna hodně temperamentní, tak je dobře, že se tady vyběhali.“

„A co je s těmi štěňaty?“ ptaly se Gábinka se Sofinkou.

„Jsou asi dva měsíce stará, ale hubená, dost prochladla, noci teď moc teplé nejsou, a byla strašně zblešená. Máme strach, aby nedostala rýmu, ale hlavně ne zápal plic. To by pro ně mohlo být kritické,“ vypočítávala paní Hanka a vzápětí se zarazila. Proč ta děvčata leká? Naštěstí si to dívky neuvědomily nebo tomu sdělení příliš nerozuměly.

„Můžeme je vidět? Prosím,“ škemrala Sofinka.

„Nemůžete z jednoho prostého důvodu. Pejsci jsou na karanténě, budou tam dva týdny. Ale počkejte, já vám je ukážu přes sklo, ano? Jsou už bez blech, dostali injekce, v teploučku spolu spí v košíku. Tak pojďte, tyhle čtyři psy dáme zase do kotců. A co ty, Natálko? Jak to s tebou je?“

Než holčička stačila odpovědět, Sofinka nadšeně spustila: „Natálka je strašně moc šikovná, dělá obrovské pokroky. Dneska jí Bibinka očichala boty a nevadilo jí to! Tomu říkám úspěch!“

„To není pravda, že mi to nevadilo!“ vykřikla Natálka. „Vadilo mi to, ale...“

„... ale přežilas to,“ smála se Gábinka a s ní se rozesmála i Sofča, paní Hanka a nakonec i Natálka.

„Ukažte, děvčata, já pejsky odvedu, Natálka by nám asi kolem kotců se psy, kteří štěkají, ještě nešla, vid’?“

Holčička usilovně kroutila hlavou. To opravdu ne.

Vzápětí se s paní Hankou vydaly k malému pavilonu. „Tady máme ošetřovnu a taky karanténu. Dál nemůžete, ale okno na chodbě je velké, takže ty naše nalezenečky dobře uvidíte.“

Paní Hanka zmizela v pavilonu a za okamžik se objevila u okna s proutěným oválným košem, vystlaným huňatou, hodně načechranou bleděmodrou dekou. Přitulená k sobě na dece ležela dvě psí miminka, pro jistotu přikrytá další lehkou dekou. Paní Hanka deku na chvíli odkryla.

Sofinka i Gábinka shodně vypískly: „Jé, ta jsou krásná!“ Natálka se na ně přemýšlivě dívala, až jí na čele naskočila vráska. „Které je hezčí?“ drmolila Sofinka a vzápětí si odpověděla: „Jedno je hezčí než druhé. Jaká mají maličká ouška! A čumáček jak knoflík! Ten druhý má legračně flekatou hlavičku. Je jako ta kytky, jak se jmenuje... mám vždycky dojem, že je to obličejíček a směje se na mě nebo se různě ksichtí...“

„Maceška,“ napověděla pořád ještě zamračená Natálka. Nějak se sama v sobě nevyznala. Tahle mrňata jí hrůzu nenaháněla. Dokonce se přistihla, že by měla chuť je ochraňovat. Jsou zatím tak bezmocná, skoro jako Kubíček... Kubíčka mám ráda, je to lidské miminko, tohle jsou zase psí miminka, sice psí, ale pořád miminka... Natálka měla v hlavě nějaký zmatek a nevěděla, co s tím.